

Йовка. — Йонасъ Ли! Що четехме съ такава жажда!

Мара — Въ споменъ. Да!

Мълчание.

Йовка. — Съ въздишка. Въ ония хубави дни! Току що захвърлили пансионерска прѣстилка, жадни като майско цвѣте за сини небеса, ний четехмѣ тѣй прѣхласнато тоя дивенъ сѣвернякъ!

Мълчание.

Мара. — И менъ ми се струва, че тия романи направиха отъ насъ такива сантименталистки, че ти още дълго ще бѣгашъ по нероденъ момъкъ, а азъ ще си умра неоправима недоволница.

Йовка. — Съ болка. Роденъ е той Мара, роденъ, само че —

Мълчание.

Мара — Съ нездържано любопитство, макаръ че си дава изгледъ на спокойна. Йовке, нашата толкова годишна дружба, не ти ли дава малко вѣра да ми откриешъ тая своя тайна? Когато азъ знаа, ще бждешъ прѣдъ мене откровенна и като си поговарваме сегисъ-тогисъ, все ще ти потлеква.

Йовка. — Ако знамъ, че ти би била тѣй —

Мълчание.

Мара — Защо замлъкна. Все тѣй: отворишъ уста и пригльтнешъ думата си. Слушай, не че толкова любопитствувамъ, но като поопитна, като жена. азъ искамъ да те чуя и да ти докажа, че човѣкъ за такава прѣданна любовь — азъ не познавамъ.

Йовка — И ако познавашъ!

Мара — Още по любопитна. Тогава кажи ми го, за Бога!